[Breckmann]

ningen. Socialismens totale mobilisering i dette spørgsmål tvinger mig til at blive stemme nummer 90, tungen på vægtskålen, i klemme mellem den borgerlige regering på den ene side og den socialistiske opposition på den anden side.

I denne uheldige og udsatte stilling tvinger oppositionen mig til enten indirekte at støtte den socialistiske politik ved ikke at stemme eller til direkte at støtte den borgerlige regerings politik ved at stemme. Det forundrer vel næppe de venstreorienterede her i salen, at over for dette uundgåelige og pragtfulde valg vælger jeg selvfølgelig at støtte den borgerlige regering.

Gjorde jeg ikke det, ville især Folkeflokkens vælgere og borgerlige vælgere i almindelighed på Færøerne være skuffede, forundrede og fortørnede. Borgerlige vælgere på Færøerne ved – uden tvivl også i Danmark – og vil, at Folkeflokkens stemme overalt, hvor det er muligt, modvirker socialismen, også den danske socialisme, der regner enhver forøgelse af de offentlige udgifter som en sejr og enhver sænkning af de offentlige udgifter og skattetrykket som et nederlag.

Til almindelig oplysning kan jeg nævne, at ved folketingsvalget i 1980 – det var kun dengang – fremførte Folkeflokken på grund af manglende erfaring en ikkeindblandingspolitik som principholdning i alle danske spørgsmål. Men erfaringen i den valgperiode beviste desværre denne holdnings umulighed i praksis ved knebne afstemninger.

Vi bad derfor Færøernes vælgere om mandat til en borgerlig støttepolitik i Folketinget, når det stod lige mellem den borgerlige og den socialistiske blok. Det mandat fik Folkeflokken fra vore vælgere både i september 1987 og i maj 1988, endda med to landslides.

Min grønlandske kollega hr. Steenholdt, med hvem jeg har haft et fortræffeligt samarbejde og forhåbentlig får et endda bedre samarbejde i fremtiden, omtalte desværre i sit indlæg den grønlandske landsstyreformand, Jonathan Motzfeldts, trussel imod Færøerne om berøvelse af visse fiskerirettigheder ved Grønland, hvis færøske fiskere vover sig i samarbejde med folk, som Nuuks Landsting ikke kan acceptere.

Det er jo kedeligt at være den mindste, hvis man skal trynes på denne måde af den næstmindste. Jeg er ked af, at dette egentlig grønlandsk-færøske spørgsmål er blevet draget ind i folketingsdebatten. Jeg beklager denne gentagelse af den manglende situationsfornemmelse. Sidst vi oplevede den, var, da det grønlandske Landstings formand blandede sig i intern færøsk lagtingspolitik.

Et flertal i det færøske Lagting har fældet et sanktionslovforslag imod Namibia, Sydafrika. Denne demokratiske færøske flertalsbeslutning gør det fuldt lovligt for færøske fiskere at søge en sidste udvej – det er det for deres vedkommende – ved lige så lovlige fiskeriaftaler med lokale fiskeriinteresser i namibisk farvand.

Fiskeri og handel er rent færøske og hverken danske eller grønlandske anliggender, og når man bliver truet på den måde, må man spørge: Hvad har vi at miste i Grønland? Den eneste fisk, Færøerne får fra Grønland – ja, den får vi ikke engang, den køber vi os til fra Grønlands offentlige rederiforening – er 55.000 t lodder årligt, hvoraf vi normalt kun fanger en del på grund af bestandens ustadighed. Hos EF – ikke Grønland – køber Færøerne sølle 500 t rejer og 10.000 t lodder til.

I modsætning til denne meget begrænsede nordatlantiske handel, der ikke viser nogen stor forståelse hos et land, der er umådelig rigt på fiskeforekomster sammenlignet med det fattige Færøerne, får EF-lande lov til at købe 40.000 t pelagiske fisk og 100.000 t værdifulde bundfisk, deraf 23.000 t torsk – det svarer til hele den færøske torskefangst i hjemlige farvande – og 5.500 t rejer fra Grønland for kun 210 mio. kr. Japan køber titusinder af tons til hundredvis af millioner kroners værdi fra Grønland årligt.

Disse handelsaftaler laver Grønland med EF og Japan, selv om mange af EF's og især Japans skibe kun fisker to steder i verden, nemlig ulovligt i namibiske og efter aftale i sydafrikanske farvande en tid af året og i Grønlands farvande resten af året.

Færøerne får ikke så meget, som der kan ligge på en fingernegl, forærende af Grønland. Derimod har hundredvis af færinger deres udkomme på alle Grønlands trawlere og fiskefabrikker og er samtidig uundværlige for Grønlands økonomi. Det samarbejde er vi meget glade for, og jeg håber, at Grønland er lige så taknemmelig, som vi er, for dette udmærkede samarbejde, som jeg håber vil fortsætte til begge landes fordel.

Jeg skal ikke sætte Grønland på plads. Det har jeg ikke forudsætninger for, og det vil jeg ikke gøre. Jeg vil ikke blande mig i interne